

i detta vårt ständigt återkommande fadel öfver ministrarnes olagliga åtgärder och i vår ouphörliga opposition mot godtyckots stadgande, se ett bevis, att vi äro regeringens fiender, antiroyalister; och man synes anklaga oss än att vilja väcka saknad af den förhatliga styrelse, som uphört, att låna vapen åt dess anhängares illvilja och att vara, med ett ord, Bonapartist; än att vilja upprätta republik inom monarkien och att vara Jacobiner eller deras partis anhängare. Ändtligen blyges man icke att sammanhäfta våra namn med de personers, dem man behandlar såsom uproriska, kungamördare, septembriseurér, och öfver hvilka man söker välfva skam och vanära.

Dessa orimliga och oskickliga anfall, riktade mot män, fullkomligt främlingar för allt, som på tjugu år tilldragit sig, och hvilkas ärlighet och aptriktighet man ej har minsta skäl att misstänka, synes oss kasta den måst uplysende dager öfver den ande, som leder de ministeriella tidningarna.

Det är ej oss, MM. HH., det är ej de eller de persouerna, som man anfäller; det äro den monarkiska frihetens sak, hvars seger man fruktar och vill hindra. Det är icke mot Jacobiner, konungamördare, septembriseurér, som så många nedriga smädelser, så många giftiga angifvelser riktas; det är mot constitutionens försvarare. Hr. Méhé's Hr. Carnots största fel är ej att hafva velat försvaga fasan, som vidlidit vissa revolutionära ytterligheter; deras verkliga brott är att med kraft hafva angifvit godtyckliga handlingar af våra ministrar, de äregriga, hersklystna, contra-revolutionära afsigterna hos vissa persouer, och att hafva framdragit dem för allmänhetens öm. Man bemödar sig att bortvända upmärksamheten från målet som de uppsatt för sig, för att vända den hel och hällen åt dessa mäns förflutna lofnad, och man söker i deras förvillelser intet annat än medlen att nedsätta de grundsatser, dem de föravara.

Denna nedriga taktik är ingen ting annat än utvecklingen af det system, som blifvit följdt, allt ifrån Konungens återkomst, af det parti Fransmän, som, efter att år 1792 hafva öfvergifvit Frankrike, emedan det gifvit sig en constitution stridande mot deras privilegier, år 1814 ej vilja erkänna en, som icke återgifver dem de prerogativer, de då förlorat, eller de egendomar, som sedermera frantogs dem och hvarpå 24 års elände och landsflykt ej kunnat förnä dem att öfvergifva sina orimliga och stolta anspråk.

Detta parti, som händelserna ställt i spitsen för restaurationen och som skulle önska dess gång efter sitt välbehåg, har begynt med att förkunna

oss en legitim beherskares återkomst. Det har ej visat sig angeläget att låta oss känna de uphöjda egenskaper, som skulle förvärfva Ludvig vår kärlek; men det har i honom visat oss arfvingen af våra gamla Konungar; och titeh af legitima Furste har varit den enda, livarpå partiet sökt grunda vår vördnad och vår lydndad. Det har från denna stund trott, att monarkien var återställd på sina gamla gränder och att det skulle däri återtaga sin gamla plats; och förslaget att gifva Frankrike en ny constitution har för detta parti synt vara ett förfärligt brott. Man påminner sig, med hvilken närtighet det skrek mot Senaten, i anledning af det constitutions-förslag, han utgifvit. Man har sedermera sett, med hvilket djupt missnöje de emottagna chartan af d. 4 Junii. Det har ej af sin kärlek för Konungen afhållits att högljudt yttra sitt missnöje med detta contract mellan monarken och nationen. Emigranter, Verdéister frågade högt, med hvad rätt han disponerat om deras egendom. Då man hörde dem, skulle man hafva trott, att staten var förlorad, emedan de ej återfingo sin fordena rikedom, och att man måste misströsta om restauration, emedan chartan ej återgaf dem deras gamla prerogativer och ej utmärkte dem framför alla öfriga Fransmän. För att hindra en så stor olycka, hafva de velat, att regeringen måtte upföra sig, såsom om ingen constitution finnes; och denna fick snart utså till farliga anfall. Dessa ingrepp i samsällsförbundet kunde ej undgå att väcka talrika och häftiga protester. Nationens representanter, uplysta och oförskräckta skriftställare hafva låtit höra rättvisa klagomål. För att förstöra dessas verkan har man måst förgifta deras orsak. Ifrån den stunden har man ej uphört att återkalla minnet af revolutionens brott och olyckor; man har med häftighet skrikit mot de grundsatser, hvarpå hon blifvit begynd, och de män, som velat försvara våra lagar mot det rådande partiets tilltag, hafva blifvit anklagade att bekänna revolutionära läror, att vilja störta Frankrike i nya oredor; de hafva låtit emottaga de neshigaste benämningar.

Sådant är, MM. HH., det verkliga motivet till de skandalösa utfall som de ministeriella tidningarna tillåta sig mot män, hvilkas största brott, för att åter upprepa det, ej är att hafva medverkat vid revolutionen, men att vilja häjda contrarevolutionens framsteg. Där är den sanna grunden till de misstankar man söker utsprida öfver våra tänkesätt och våra afsigter. I sen, att de förebräelser man gör oss, återtalla allesamman på de människors hufvud, hvilka rigta dem mot oss; de bevisa icke, att vi äro regeringens fiender; men ådagalägga tyd-

ligen, att dessa människor äro lagarnas fiender: och långt ifrån att väcka tvifvelsmål om vår trohet, utvisa de ej med visshet någon ting annat än deras trolöshet. Också skola deras skenheliga declamationer ej bringa oss ur fattning; vi skole förblifva trogna de grundsatser, dem de angripa, emedan endast desse erkännas af lagarna; och vi tro oss hafva nog visat vår tillgifvenhet för Konungen, om vi kunnat medverka till uprätthållandet af denna charta, hvars stränga efterföljd ensam kan betrygga fäderneslandets väl”.

UTLÄNDSKA NYHETER.

Turkiet. Från Semlin heter det under d. 19 October: Postlataren har från Seres ankommit i Belgrad med bref ända till d. 1 October och från Thessalonik med bref till d. 26 September. I begge städerna hade Firmanerna rörande inlämnandet af guld och silfverkärl och myntets nedsättande gjort stort intryck. Den, som ännu har något penningar, söker att flykta, hvarföre i Seres en firman till flyktningarnes återkallande redan blifvit förkunnad. Från Bitolia, Seres och hela denna trakt flykta nu de rika judarne i skaror, och söka komma till Europa. De belata öboarne, som afhämta dem nattetid, stora summor för öfverfarten till öarne. Till Bitolia ankomma dagligen flyktningar från trakten kring Larissa, emedan Grekerna endast stodo två timmars väg från denna staden, där Chorschid Pascha emellertid skall hafva träffat stora försvarsanstalter. I Epiros hafva Grekerna äfven trängt fram, sedan Sulioterna hade förenat sig med Botzaris och Maurokordato. Chorschid-Pascha har i Ternovo låtit afrätta de tre Biskoparne och Primaterne, som han hade skickat till Morea, för att tillbjuda Moreoterna amnestie, sedan de återkommit med oförrättade ärenden, emedan Odyssevs alldeles icke släppte dem igenom passen. I Belgrad har genom atomordentlig lägenhet följande underrättelser ankommit, som härstyta från de tillförliggaste källor. Slottet i Korinth uppgafs den 26 September. Redan d. 24 blef kapitulationen avslutad med commandanten Jussuf-Pascha, för detta gouverneur i Patra och en af de skickligaste turkiska Generalerne. Till följd af densamma behöllo de turkiske officerarne sina vapen och sin tross, men manskapet, 4000 man, sträckte gevär, och förbundo sig, att icke mera tjena emot Grekerna. Jussuf-Pascha allade ed på

Koran, att kapitulationen skulle hållas. Den 26 marcherade härpå Turkarne ut, och erhöilo fritt aftåg genom Thermopylerne. Grekerna försedde dem under marchen med nödiga lifsmedel, och d. 7 October inträffade Jussuf med sin garnison i Larissa. Turkarne skola hafva varit mycket förundrade öfver Grekernes ordhällighet, som de med deras vid så många tillfällen visade trolöshet väl icke hade väntat, och Jussuf-Pascha sjelf skall högeligen hafva berömt deras förfarande. I Larissa gjorde denna händelse djup sensation. Den 2 Oct. blef grekiska regeringens säte åter förlagt till Korinth. — Bref från Trieste till Hamburg af d. 25 October säga, att Grekerna den 15 och 16 samma månad vunnit en fullständig seger öfver turkiska flottan vid Napoli di Romania. — Enligt flera handelsunderrättelser skall den egyptiska flottan under Ismael Gibraltar, oaktadt stark motstånd af Turkarnes anförare, hafva skilt sig från de senare och återvänt till Alexandria, för att öfvervintra där. Ismael Gibraltar hade från sitt öfverhufvud, Paschan Mehmed i Egypten, erhöilit befallning, att icke under någon förevändning låta förmå sig, att inlöpa i Dardanellerna, om Turkiska flottan skulle återvända till Constantinopel. — Öfver Venedig har man i Wien den underrättelse från Grekland vid början af October, att en turkisk corps, som förut stod vid Nikopoli och Sophia, från höggra Donnastranden inträffat i Thessalien. Dess styrka angifves till 8000 man, enligt andra endast till 5000, och hade den måst slå sig igenom vid Kojani och Servitzia, där de från Platanone framryckte grekiska trupperne befunno sig. Från Rumelien hade inga nya förstärkingar anländt till Macedonien. Alla underrättelser från Thessalonik felades, emedan denna plats är tillspärrad genom grekiska skepp. Från Akarnanien skall en grekisk corps under Botzaris framryckt ända till Trikala, men genom Chorschid-Pascha, som genast marcherade dit från Larissa, åter blifvit nödsakad till återtåg, emedan den senare framryckte med stor öfvermakt. — Från Persiska gränsen skola mera gynnande underrättelser hafva ingått i Constantinopel, Selim Pascha, som förer befälet i Musch, har vid ett nattligt öfverfall i persiska lägret gjort mycket byte och flera, till och med förnäma fångar, som snart väntas till Constantinopel. Den 9 October utsattes Janitschar-agan och utnämndes Kul-Kiaya i dess ställe. Man tror, att denna förändring blifvit föranledd genom några tvistigheter inom corpsen vid ansökandet af den till d. 18 bestämda betalningsdivanen. — Festen har i de sista dagarne gjort framsteg ibland Ibrahim-Pascha

drupen vid Bayukdere, Jenikoj och Arnautikoj; i Pera har ingen smitta yttrat sig sedan fjorton dagar. — Bref från Marsille under den 18 October meddela underättelser från Mesolongi och Kalamata. Alla Grekernas bemödanden äro nu riglade därpå att eröfra Patra och Napoli di Romania. Den turkiska garnisonen i den senare fästningen hade man på det högtidligaste lofvat, att man skulle hålla den förra kapitulationen och låta garnisonen fritt åttåga, för att på engelska eller andra europeiska fartyg kunna begifva sig till mindre Asien, men den hade ännu icke fattat något beslut. Kolokothron befann sig personligen för fästningen, dit han, efter citadellets i Korinth kapitulation, begifvit sig med en corps. I ett handelsbref yttras; slutet på fylltget i Grekland är nära och Grekerne behöfva högeligen hvila för att organisera sig bättre, än hittills. Likaledes försäkras, att en grekisk flottilj visat sig vid Mesolongi och tillslutat ingången till golfen vid Lepanto; flera fartyg af denna flottilj kryssade vid kusten kring Epiros och sökte att sätta blockadesystemet i verkställighet. — Sluteligen förnas det ryktet, att egelmännen fortsätta sina underhandlingar med den grekiska regeringen, hvilket likväl tyckes fordra beaktelse.

Spanien. General Morillo har d. 18 October blifvit arresterad tre timmars väg från portugisiska gränsen. En innevarare, som i sjelfständighetskriget tjentt under honom och igenkände honom, skall hafva anhållit honom i anseende till felande pass. Han befinner sig nu i Placencia och regeringen skall hafva ålsändt honom pass, för att fritt komma till Madrid. — Hertigen de Castro Terrenoy som den 7 Juli ännu var kapiten för de kunglige Hellebardierne och som var förvisad till Valencia, har d. 24 October, såsom invecklad i gardisprocessen blifvit fängslad förd till Madrid, och förvaras på samma ställe med de öfrige anklagade i denna sak; ävenså Brigadieren Heron, som den 7 Juli commenderade första bataljonen af första gardes regementet. Man vill äfven till Madrid vänta Markisen de las Amarillas, hertigarne de Casuarria och Inantado jemte flera andra. — Den 24 ankom en kurir från Wien, och den ministerielle Expectador säger, att han medför goda underättelser. — Stadsrådet har befallt oprättandet af två compagnier hvarje om 120 man, och ett cavalleri compagnie af 50 man under namn af constitutionella jägare. — Från Bayonne skri ver man, att Quesada, som man trodde vara i Balaguer, kastat sig in i Roncaldalen, förföljd af en division af 700 constitutionella,

som d. 24 slött till general Espinoas truppar. Troshärens utskott är verksammare än någonsin. Man väntar general d'Espagne, som öfver Marseille skall vara ankommen till Frankrike jemte Grimarest. Det påstås ännu, att utskottet under Eguia icke vill underkasta sig regentskapet i Urgel; det har utnämmt en Junta af fem medlemmar och en secreter, med intendentskap och generalstab; men general C. O'Donnell tyckes hafva afslagit öfverbefälet. Alla förordningar som utfärdas af de tre ofvannämnde auctoriteterna föra öfverskriften: "Religion och Kung eller döden". I Pau hörde man d. 21 och 22 en stark kanonade. Begge Spaniska partierna hafva slagits vid Gavas med största förbittring, och insurgenterne blefvo tillbakakastade till de första Franska trupplinierne, som förstodo att försvara vördnaden för Franska gebiets oangripelighet. Anförarne å ömse sidor nämnas icke, men det förmodas, att det varit Quesada å Insurgenternas sida.

England. Ministerialbladen förblifva därvid att vid Europas närvarande tillstånd måste måtta i de politiska discussionerna gå framför allt; man räknar härvid, så vida detta låter sig bedömma af yttringar, på Hr. de Villèles medverkan för att upprätthålla detta system, åtminstone i hvad angår de utländska förhållandena, och att förhindra, att icke de häfugaste Uttras' önskan, beväpnad inblandning i halföens angelägenheter, nå gå i fullbordan. — Den Caledoniske kanalen, på hvilken man arbetat nära tjugu år med en utgift af 900,000 Pund Sterling, är nu fulländad och belors lön första gången den 23 October.

Norra Amerika. Man skrifver från York i Pepsylvanien af d. 13 Augusti, att det under sex månaders tid icke rågnat där; en afrikansk hotta, en fullkomlig felskörd, stor vatten och till och med mjölbirst är följden däraf. I Neu-Orleans har tillståndet hela sommaren varit sundt. I Kentucky hafva elakartade febrar gjort stora förhärjningar; i synnerhet i Louisville. I Pensacola har sundhetsambetet bestämt yttrat den öfvertygelse, och ådagagager den med facta, att gula febern blifvit där utspridd genom ankomsten af en laddning stockfisk. I NewYork rasar gula febern ännu med lika häftighet.

COURIEREN

Torsdagen den 21 Novembet.

Några drag af Spaniorernes karakteristik.

På en tid, då spanska folket med så mycket skäl ådrager sig hela Europas upmärksamhet genom den strid, det börjat och så nära vunnit, emot enväldets och fanatismens förenade makt, torde det icke vara utan interesse, att framställa några af hufvud-clementerna uti denna nations karakter. Det skall därigenom blifva begripligt, huru en nation, som nyss tycktes vara så djupt nedsjunken i liköjdhet för allt, hvad andra sjellätändiga folk under alla tider värderat såsom mäst dyrbart, på en gång kunnat framträda såsom ett fullmoget folk, lika beundransvärdt för den kraft, det utvecklade för återvinnandet af sin frihet och dess heligaste rättigheter, som för den måtta och den saos, det velat bibehålla under omständigheter, som vi för tretio år tillbaka sågo föra ett annat, vida mer uplyst, folk till de rsligaste ytterlighet. Ingen nation, lika litet som någon individ, kan helt och hållit förvandla, bortlägga sin karakter, så länge hon fortär såsom nation; grunddragen däri blifva till sin natur alltid desamme. Väl kunna och näste dessa modifieras genom beröring med andra nationer, utbyte af idéer och bruk, förändrade politiska förhållanden, stigande bildning och tidens allt omfattande anda; men det egna nationliga skall alltid framskynta såsom den grund, hvarpå byggnaden hvilat och hvarifrån, ehuru stundom aflägsse, de mäst förvånande verkningar utgå hvilkas orsaker, utan kännedom om denna grund, ofta skulle blifva oss främmande och oförklarliga. Jämföra vi spanska nationen, sådan som den nu är och visar sig, med hvad den var före sista franska invasionskriget framter sig visserligen en stor skillnad; men det är likväl alltid samma folk. Det slumrade endast, för allt, åter upvakna med fullt medvetande af sina krafter och sitt värde. — Det är från den första perioden af detta återupvaknande (1808) vi skola hämta de strödda dragen af den karakteristik, vi här meddela efter en känd författare, som tecknat Spanien under denna tidpunkt.

Nationalstoltheten, som alstrar stora handlingar, så snart den är grundad på verklig förtjänst,

och som äfven förutan detta, stundom frambringer utomordentliga ting, är hos spanska nationen, det drag, som först väcker en främlings upmärksamhet. Om han, kwappt hunden öfver gränsen, kastar ögonen omkring sig, och granskar grupperna af sysslolösa Castillaner på gatorna, skall han snart lifva varse, att man icke här betraktar en främling med samma upmärksamhet, ännu mindre med det slags beundran, som kanske ofta kommer honom att småle i andra delar af Europa. Om de blickar, han möter, icke uttrycka ett bestämt förakt, ser han åtminstone däri en tydlig liköjdhet, som tyckes säga till honom: Hvad gör ni hos oss? Vi behöfva er icke, vi som alldrig besöka ert fädernesland. Ju mera man läser känna detta folk, desto mera röner man, huru naturligt det plågande intryck är, som man erfar i början, då man ser sig föraktad, eller åtminstone ganska litet aktad, såsom en medlem af en främmande nation: snart förklarar detta förakt genom Spaniorernes fullkomliga okunnighet om det öfriga Europa och i synnerhet genom den öfverdrifna tanke, de hysa om sig sjelfve. Denna mening är grundad på glansen af deras historiska minnen, och yttrar sig öfver allt. Det är likväl i synnerhet uti literaturen äfven uti dess medelmättigaste productioner som detta nationalhögmod väcker upmärksamhet. Man förlåter lätt historiskrifvarne, om de aldrig förlora tillfället att genom stora fraser uphöja de förflutna tiderna; men att en författare, för att spara sig mödan att måla en vis, stark, ädel och tapper karakter, utmärker den genom blotta namnet Spanior, det kallas, att förneka all rättvisa emot andra nationer. Det skulle emedlertid kanske vara önskansvärdt, att denna orättvisa, som är en verklig löjlighet, hos några nationer intoge vissa andra löjligeters plats. Påfången och högmödet bära stundom samma frukter, som en saon stolthet, och man bör icke tvifla, att en general ännu i våra dagar skulle utöfva ett stort inflytande på sina soldater, om han före trällningen sade till dem det, som Markis de La Mina sade till sina trupper, för att opmuntra dem före slaget vid Olmo: Mina vänner, J ären Spaniorer, och Fransmännen se eder.

Denna karakter af national stolthet träffas utan

upphör uti spanska historien. En spansk general skref från Pommern till sin regering: "Våra trupper hafva betäckt sig med ära; de hafva stridt med denna lysande tapperhet, som alltid ingifves dem genom närvaron af flera andra nationer, hvilkas beundran och aktning de med så rättvist anspråk förtjena." - Det är utan allt tvifvel att denna rivalité emellan nation och nation, äfven endast den som äger rum emellan innebyggarna i olika provinser, nästan alltid länder till den sakens förmån för hvilken de hafva förenat sina vapen. En styrelse, som ville draga fördel af denna nationalkänsla skulle kanske icke förnä, att till en enda corps amalgamera hela nationen; men om den, till exempel, uti serskilda regementen förenade hvarje provinns innebyggare och den gaf dessa trupper, för att commendera dem, en general, som ägde det allmänna förtroendet, skulle man se, att provincial-stoltheten stundom gör samma underverk, som national-stoltheten frambragt under främmande nationers ögon. Denna känsla, ledd med klokhét, kan äfven framkalla verkningar af mensklighet, såsom ett exempel, valdt ibland tusende andra, som kunde anföras, skall bevisa Palomino, i sin historia öfver spanska artisterna, berättar bildhuggaren Torrigianos sorgliga öde. En förnäm herre vid hofvet hade beställt af honom en staty af Jungfru Maria, och denne artist, upbragt öfver det ringa pris, som därför tillböds honom sönderslog sitt arbete med sina egna händer. Den upretade hofmannen öfverlämnade den olvecklige artisten till inquisitionen, som dömde honom såsom kåttare. Palomino slutar denna berättelse med dessa ord: "Jag vet icke, om hertigen vid detta tillfälle handlat såsom en förnäm herre af hans rang och odelsmän. Detta motiv och hans ögenskap af Spanior hindra mig, att nämna honom." -- I denna sista fras ligger en finhet i känslan, som möste anses, såsom en af nationalstolthetens skönaste verkningar. Den fruktan, inquisitionen ingifver tillåter icke Palomino, att höja sin röst emot dess dom; men det motivet, som förmär honom att förtiga den store herrerna, som vanhedrat sin nation, det är, att han är Spanior. -- Det skulle vara lätt, att ur så väl äldre, som nyare spanska historieskrifvare framdraga en mängd af liknande drag; man älskar så mycket mer, att träffa dem, som, i våra dagar, det återstår få nationer, som veta att högakta sig sjelfve och den som, äfven i sitt förfallna tillstånd, är nog i ocklig att bibehålla denna dyrbara känsla, aldrig kan helt och hållet falla i förakt. -- Hvarje Spanior, i allmänhet, är starkt fästad vid

det ställe, som sett honom födas, och ingen ting kan komma honom att glömma det. Detta är orsaken, hvarföre så många små städer och obetydliga byar, som varit födelseorter för några af de äfventyrare, hvilka eröfrade America, hafva fått den äran att gifva sina namn åt någon del af nya världen; detta var ofta den enda trösten för dessa Spaniorer, långt skiljda ifrån ett fädernesland, som alltid saknadt och älskadt, var förlovadt utan hopp för större delen af dem.

(Fors, c. a. g.)

UTLÄNDSKA NYHETER.

Turkiet. I Constantinopel fortfar den finansiella krisen. Man fruktar till och med ännu en ny reduction. Handeln har till stor del uphört, och ingen vet, hvad vändning sakerna från den ena dagen till den andra skola taga. För att göra de knotande Janitscharerne och folket mera beredvilliga till de nödiga upplöfningarna, hafva favoritsultaninnan, sultanen och Haled Effendi öfverlämnat sina guld och silfversmycken till Miri. Men detta har föga gagnat. Från Morea gör Porten ingen ting mer bekant. Janitscharerne äro de missnöjdaste; de genomvärma gatorna under stort stöj och gifva fritt lopp åt sin ovilja emot Haled Effendi och Berber-Baschi (Sultanens barberare). Man är bekymrad för begge, och till och med för Sultanens palats, där de uppehålla sig. I Bucharest har den nya Fursten ankommit incognito, och erhöi d. 27 Sept. underrättelse från Bojernerne i Kronstadt, att de, (om ock alla Turkarne skulle afståga) i anseende till sina skulder icke kunde komma till Wallachiet. Fursten tyckes med glädje hafva emottagit denna förklaring, emedan han väl vet, hvilka ränkmakare och intriganter desse Bojarer till större delen äro. Af de 2,000 man, som ankommo med Gavanoglu Hassan-Bai, hafva 700 man afmarscherat till Krakova, för att aflösa de där varande Turkarne. Äfven ser man i divanens, Spartarians, o. s. v. tjenst endast Pandurer (Walacher) uniformerade med blå och röda mössor. De i Bucharest varande Turkarne skola endast så länge förrätta pulicetjensten, till dess organiseringen af 12000 man Pandurer för sig gått, men därefter afståga. -- Från trakten kring Larissa hafva bref ända till d. 13 October inträffat i Semlin, men de nämna icke ett ord om Jussuf-Paschas och hans trupps ankomst från Korinth. Chorschid-Pascha

